

Sygn. akt II W 654/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Kinga Grzywacz

Przy udziale oskarżyciela posiłkowego A. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.11.2018 r. i 25.04.2019 r.

sprawy przeciwko

G. G. urodz. (...) w W.

synowi K. i B. z d. D.

obwinionego o to, że: w dniu 25 kwietnia 2018 roku około godziny 13.30 w L. na rondzie (...)/ (...) kierując pojazdem marki A. o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie należytych środków ostrożności w wyniku czego uderzył w jadący na rondzie pojazd marki A. nr rej. (...) powodując jego uszkodzenia,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

orzeka

I. Uniewinnia obwinionego G. G. od popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

II. Na podstawie art.119 § 2 pkt 1 k.p.s.w. koszty procesu przenosi na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 654/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony G. G. w dniu 25 kwietnia 2018 roku około godziny 11.20 jechał samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) w L. ul. (...), dojechał do ronda ul. (...) z ul. (...), zamierzał zjechać trzecim zjazdem w ulicę (...). Gdy samochód obwinionego znajdował się na rondzie wjechał na nie bez zatrzymania się przed linią warunkowego zatrzymania złożonej z trójkątów namalowanych na jezdni samochód marki A. (...) o nr rej. (...), prowadzony przez oskarżyciela posiłkowego A. M.. Oskarżyciel posiłkowy nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu przez rondo obwinionemu. Samochód obwinionego uderzył przodem w środkową część lewego boku A. (...), oba samochody miały poważne uszkodzenia.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego (k.51,82v-83),
- częściowo zeznania A. M. (k.44,83),
- notatka urzędowa (k.2-3),
- szkic miejsca zdarzenia (k.4),
- protokoły oględzin (k.5-6,7-8,9-10),
- materiał poglądowy (k.17-20,29-30,37-38),
- opinia biegłego (k.87-95).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym oskarżyciel publiczny złożył wniosek o ukaranie zarzucając obwinionemu, że w dniu 25 kwietnia 2018 roku w L. kierując pojazdem marki i A. (...) o nr rej. (...) w L., wjechał na rondo, nie zachował należytej ostrożności i uderzył w samochód marki A. (...) o nr rej. (...), prowadzony przez oskarżyciela posiłkowego A. M.. Czyn ten zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Obwiniony podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.51). Stwierdził, że w dniu 25 kwietnia 2018 r. jechał samochodem marki A. (...) ul. (...) w L., wjechał na rondo z ul. (...). Przed nim nie jechał żaden inny pojazd, nagle na rondo wjechał pojazd marki A. koloru zielonego. Kierowca tego pojazdu nie zatrzymał się przed rondem, wymusił na nim pierwszeństwo przejazdu i doszło do zderzenia pojazdów. Podczas rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.82v-83). Stwierdził, że w dniu 25 kwietnia około godziny 12.20 przejeżdżał przez rondo, było ono puste, zwolnił przed nim, chciał na rondzie skręcić w lewo i nagle wyjechał przed jego samochód z lewej strony.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej, niżej wskazanej części zeznań A. M. (k.44v,83), protokołach oględzin (k.5-6,7-8,9-10), szkicu miejsca zdarzenia (k.4), dokumentacji fotograficznej (k.17-10,29-30,37-38) oraz opinii biegłego (k.87-93). Należy zwrócić uwagę, że położenie samochodów w trakcie ich zderzenia, wynikające z położenia po kolizji (widoczne na zdjęciach z k. 18) wskazuje na to, że obwiniony wjechał na rondo i poruszał się po nim zanim wjechał na ten obszar oskarżyciel posiłkowy. Znajduje to potwierdzenie w opinii biegłego (k.87-95), co wskazuje to jednoznacznie na to, że obwiniony miał pierwszeństwo przejazdu w sytuacji drogowej wynikającej z przedmiotowego zdarzenia.

Oskarżyciel posiłkowy A. M. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.44v), że w dniu 25 kwietnia 2018 r. jechał samochodem marki A. o nr rej. (...) ulicą (...), dojechał do ronda z ulicą (...). Zatrzymał się przed rondem i wjechał na nie gdy nie było na nim żadnych pojazdów z jego lewej strony. Nagle poczuł uderzenie w lewy bok swego samochodu, odczuwał bóle kręgosłupa. Przyjechały służby ratunkowe, pojechał do Szpitala (...). Podczas rozprawy zeznał (k.83), że tego dnia jechał ulicą (...) od ulicy (...), dojeżdżał do ronda przy ul. (...), przepuścił jadący pojazd typu van koloru fioletowego, ten pojazd zatrzymał się przed przejściem dla pieszych, upewnił się, że nic nie jedzie, widoczność tam jest dobra, widać przejście przed rondem wjeżdżając od strony (...). Nie było żadnego pojazdu, ruszył i dojechał na wysokość dzielonej jezdni ul. (...), wówczas kątem oka zobaczył czerwony samochód i poczuł uderzenie, odczuwał dolegliwości kręgosłupa. Obwiniony podszedł do niego i powiedział, że wymusił pierwszeństwo, nie zgodził się z nim.

Zeznania pokrzywdzonego zasługują na wiarę w części, w której podał, że jechał w dniu zdarzenia samochodem marki A. (...), dojechał do ronda i wjechał na nie, na to samo rondo wjechał obwiniony i doszło do zderzenia pojazdów. Zeznania pokrzywdzonego w tej części są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionego, protokołach oględzin (k.5-6,7-8,9-10) i szkicu miejsca zdarzenia (k.4). Nie zasługuje na wiarę ta część oskarżyciela posiłkowego, w której podał, że obwiniony wjechał na rondo w czasie, gdy on już znajdował się na tym rondzie i to obwiniony wymusił pierwszeństwo przejazdu oraz spowodował zderzenie pojazdów. Z opinii biegłego

(k.87-95) wynika jednoznacznie, że obwiniony pierwszy wjechał na rondo i przejechał większy odcinek, zanim pokrzywdzony włączył się do ruchu i doszło do zderzenia pojazdów.

Opinia biegłego (k.87-95) jest jasna i pełna, została sporządzona przez specjalistę z dziedziny wypadków drogowych, nie była kwestionowana przez strony, stąd stała się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Zgromadzony materiał dowodowy, w postaci dokumentów wymienionych na k. 111 został sporządzony obiektywnie, przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty nie nasuwają wątpliwości, co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez strony. Wobec powyższego dokumenty te zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość, poszczególne wiarygodne dowody uzupełniają się i potwierdzają. Na ich podstawie nie można przyjąć, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu, że w dniu 25 kwietnia 2018 roku w L. kierując pojazdem marki i A. (...) o nr rej. (...) w L., wjechał na rondo, nie zachował należytej ostrożności i uderzył w samochód marki A. (...) o nr rej. (...), prowadzony przez oskarżyciela posiłkowego A. M.. Czyn ten stanowić ma wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Udział w ruchu drogowym wymaga przestrzegania jego zasad, zachowania rozwagi i ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Obwiniony prowadził samochód w ruchu drogowym, wjechał na rondo i przejechał około 23 metry gdy na rondo wjechał pokrzywdzony i po przejechaniu około 11 metrów doszło do zderzenia pojazdów, jak wynika z opinii biegłego z k. 87-95. Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 17 ust. 2 Prawa o ruchu drogowym kierujący pojazdem włączając się do ruchu obowiązany jest zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa przejazdu innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Pokrzywdzony w zastanej sytuacji drogowej włączył się do ruchu, a obwiniony już poruszał się rondem. W tej sytuacji to pokrzywdzony powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu, wówczas do zderzenia pojazdów nie doszłoby. Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.w. karze grzywny podlega ten kto m.in. na drodze publicznej nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z treścią art. 1 § 2 k.w. nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeśli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Wina to zarzut czyniony sprawcy, że mimo możliwości zachowania się zgodnie z przepisami prawnymi narusza te przepisy. W niniejszej sprawie obwiniony wjechał na pas ruchu wyodrębniony jako tzw. rondo, było ono należycie oznakowane i niewątpliwie w tej sytuacji drogowej korzystał z pierwszeństwa przejazdu, a pokrzywdzony przed wjazdem na ten pas powinien ustąpić mu pierwszeństwa.

Należy zatem uniewinnić obwinionego od popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, gdyż takiego czynu nie dopuścił się.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z przepisem powołanym w punkcie II wyroku.